

A fahonvéd: A két eset fölött az törje a fejét, akinek ráérő ideje van. Én csak arra vagyok most kíváncsi és igazán mondom, szinte furja az oldalamat, hogy a társaság

ünnepi bankettjén ki mondja majd az új nőkre a lelkes felköszöntőt? Mert esodák manapság is történhetnek és nem csak Mózes idejében történhettek...

Huszezer szegény él Szegeden.

— Intézkedések a szegények téli ellátására. —

(Saját tudósítónktól.) Már felénk vicso-
gatja fogait a tél, immár a negyedik, amely a nyomor jegyében indul. A segítségre szoruló száma sohasem volt még oly nagy, mint az idén és sohasem álltunk oly tétovázón a nyomorral szemben, mint most. A munka, amelyet az elesettek fölkarolása kíván, így teljesen a hatóságokra hárul. Az alábbiakban arról fogunk — minden részletre kiterjeszkedően — beszámolni, hogy miképpen várja Szeged hatósága a nyomoruságok idejét.

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester vette kezébe az idén is a szegényügy intézésének irányítását. Előterjesztéseit a melege-
dő szobák felállításáról, az iskolai olvasó-
termék létesítéséről, amelyekhez a közgyűlés már hozzájárult, nem kell bővebben ismer-
tetnünk. A polgármestert kerestük föl tehát, hogy nyilatkozzék a szegények téli megse-
gítésének mikéntjéről. A polgármester kér-
déseinkre ezeket mondta:

— Lakás tekintetében nincsen baj a sze-
gényekkel, akik megerőltetés nélkül elhelye-
zést találhatnak a szegényházban. Ez tudva-
levőleg 450 ember részére van berendezve.
Ha pedig mégis akadnak olyanok, akiknek
nincs lakásuk, mindenkor meleg szobára fog-
nak találni a huszárlaktánva mögött levő
menhelyen.

— A szegények élelmezésére az állandó
városi népkonyha szolgál. Az igazolt szegé-
nyek itt ingyen ebédet és vacsorát kapnak.
Télen, mikor a segítségre szoruló szegények
száma fokozatosan növekszik, a népkonyhák
számát is szaporítani fogjuk. Még négy nép-
konyhát fogunk fölállítani. A népkonyhákhoz
szükséges élelmicikkek, így zsír, főzelékfélék
stb. már biztosítva vannak. Itt szintén telje-
sen ingyen kapnak ebédet és vacsorát az
elesett szegények s minimálisan olcsó pénz-
ért azok, akik mégis tudnak valamiképpen
önerejükkel segíteni magukon.

— Ezek szerint lakással és élelmiszerek-

kel nem lesz baj Szegeden. Korántsem ilyen
jó azonban a helyzet a ruhaneműekkel. Ez
bizony nincs és nem hiszem, hogy tudnánk
olyan sikeres társadalmi akciót indítani, a
mely a szükségletet csak minimálisan is fe-
dezni tudná. Mégis, megpróbálom majd a
szükséges akciót megszervezni, hogy itt is
gyógyítani tudjuk legalább azt, ami okvetle-
nül gyógyításra szorul.

— Másik fontos kérdés a tüzipénz kér-
dése. Erre a célra már biztosítottam nagyobb
mennyiségű tüzipénzt, amelynek árát a polgár-
mesteri gyors-segélyalapról fogom kifizetni.
Nagy baj, hogy az alap pénze megint fogyó-
ban van s nem tudom, lehet-e még megfelelő
nagyobb összegekre számítani.

A szegények részére 10.000 pár cipőt
csináltatott a közlelmezési hivatal. A cipők,

A főszámvevő jelentése, az igazgató nyilatkozata a legújabb színházi bonyodalmakról.

(Saját tudósítónktól.) A színügyi bizott-
ság vasárnap délelőtt — dicső hagyományai-
hoz híven — zárt ülésben foglalkozik a szin-
házi helyárák ügyével. Scultéty Sándor fő-
számvevő a tanács határozatához képest
megvizsgálta a színház nem hitelesített
könyveit és jelentését szombaton beterjesztet-
te. E szerint tavaly a színház bevétele a 10000
korona állami szubvención kívül 333,531 ko-
rona volt. A szeptemberben életbe lépett hely-
áremelés folytán az idén a bevétel 66,076 ko-
ronával emelkednék, — persze azt az esetet
számítva, ha a színház se rosszabbul, se job-
ban nem megy, vagyis 400,000 korona lenne
a bruttó bevétel. A színházgazdától most kért
helyáremelés átlagban az esti előadásoknál
27, a délutániaknál 42 százalékosnak felel

amelyek minimálisan olcsó árért kerülnek
forgalomba, nagyrészt gyerekcipők. Ezek
tekintélyes részét jótékony egyesületek fog-
ják megvásárolni önköltségi áron. Az olcsó
hatósági cipők jó anyagból készülnek és dup-
la talpuk lesz. A polgármester a tanács
szombati ülésén javasolta, hogy a város vá-
sároljon 1000 párat a szegény gyermekek
részére ezekből a cipőkből. Ötszáz párat
nyomban átadnának kiosztás végett dr. Or-
konyi Ede kuriai bírónak, a fiatakoruak fel-
ügyelőjének, ötszáz párat pedig visszatarta-
nának későbbi időre. A tanács egyhangulag
hozzájárult a javaslatához és a cipők 30.000
koronás vételára fedezetéül a közlelmezési
üzem jövedelmét 10.000 koronáig és a Sze-
gedi Újságírók Egyesülete által javaslatba
hozott villamos és mozijegyek pótdíjának jö-
vedelmét jelölté meg 20.000 korona erejéig.

Érdeklődtünk, hogy hány teljesen sze-
gény ember él jelenleg Szegeden. A válasz
szerint a teljesen elesett szegények száma
6—8000-re tehető, de mintegy 15—20.000
azoknak a száma, akik segítségre, támoga-
tásra szorulnak. Ezek tekintélyes része a
hadiözvegyek sorából kerül ki...

meg, ami — mindig a tavalyi forgalmát véve
alapul, amelynél az idei jóval nagyobb —
115,000 korona újabb bevétel-többletnek felel
meg, úgy, hogy a színház bruttó bevétele
515,000 korona lenne. A 10 százalékos része-
sedés címén Almássy jövedelmi mintegy
32—36.000 korona volt, ehhez járult 12000 ko-
rona színészi fizetés. A helyárák emelésével
arányosan emelkedik természetesen az igaz-
gatói jövedelem is. A koristák legkisebb ke-
resete heti 50, a színészek legnagyobb jöve-
delme heti 250 korona. A tavalyi évad lezár-
ta után a tagok 26,000 koronára felelőleg osz-
tottak szét egymás között. — Almássy En-
drétől a következő levelet kaptuk:

Mélyen tisztelt Szerkesztő ur!

Csütörtöki — a színházi helyárákkal fog-

Anyám.

Elnézem hosszan kék szemed a képen:

Oly furesa, hogy itten mosolyos a szád,
hogy tudsz nevetni szépen.

Mert szenvedtél Te sokszor, ugy-e, Édes,
az élet volt hozzád vad, ingalmatlan,
és ritkán volt csak mézes?

A könnyed is folyt s szivedből a véred
s mert jó voltál kenyérhez, kőhöz,
csak ütleg volt a béréd!...

S most bus fiad a képed nézi, nézi
s emlékezetben (árván, meggyötörve)
s szavadat idézi.

S ki oly sokszor, durván vétkezett,
most lágy, fiui csókkal illeti
szét, drága két kezéd.

És mert elhagyta hitves, szerető

bevalja sirva: — Csak Te vagy a hü

— s a temető!...

Sipos Iván.

Mikor még boldogok voltunk.

November dereka felé járunk, a fák még
mindig lombosak, igaza volt a parasztnak, a
ki az akácfák másodvirágzásakor azt mon-
ta: meglássák, hosszú ősz lesz az idén!... Hát
az van hál' Istennek, ami egyrészt azért jó,
mert kevesebbet kell fűteni a kevéske fából és
szénből, másrészt meg így sokkal hangulato-
sabb a természet. A fák alatt ugyan zörögnek
már a száraz levelek és kora hajnalonkint
ritkás köd imbolyog a lapályokban. az őszi
napsugár mégis aranyzománcot szőhet a lom-
bokra, melyek most változtatják át színüket
sárgáspirosra. Mindazonáltal az ember már
érzi, hogy közeledik a tél. Némáság, munka
után következő álmos esőnd ül mindenfelé,
melybe éles hanggal beleköszönt olykor a ker-
ti fákban gubbaszkodó cinege... És fönn az ég-
boltozaton lomhán huzódó vándormadarak
fekete vonala fest rég' ismert képet, mely
érzéseket, gondolatokat kelt az ember lelké-
ben. Látja a nyár szépségeit. Érti, hogy tova-
tűnik, elszáll, mint a szellő és szeretne utána
menn. Szeretné élvezni tovább a szabadsá-
got, a friss és illatos levegőt... De nem lehet.
Itt kell maradni és bele kell törődni a szürke-
ségbe, az álmos, elernyesztő hangulatba. Az-
után a zsarnok, megtépző télbe. Ilyenkor a
legrosszabb. Az ember látja még a kedves év-
szakot, itt van még köztünk, de már haldok-
lik, készül a messze utra s amott feltárul a

régi kép, mely akaratlanul is meggyőz a vál-
tozhatatlan valóságról.

Igy vagyunk szakasztottan a mostani
szomorú életünkkel is. A béke fehér, fényes
madara még megvillan előttünk, mint egy vi-
gasztaló, bátorító sugár, aztán egyre távolod-
ni látjuk magunktól. Megy, megy, mint egy
darab felhő, és soha vissza nem jön. Legfel-
jebb egy másik kerül a szemünk elé, a re-
ményiségnek egy más alakja, foszló felhője...

És következik utána a negyedik tél tel-
jes bizonytalansága. Az aggodalom. A féle-
lem. Hogy lesz?... Mi lesz?... Mi fog leghama-
rabb elfogyni? És mit nem bírnunk majd pó-
tolni? A világosságot, a fát, a krumplit, a ke-
nyeret?... Hová lesz, istenem, a szép magyar
kalács, a diósbéles, ha nem lesz elég fehér lisz-
tünk!... Hová lesz ez, hová lesz amaz. Minden,
amiről ismét le kell mondanunk.

Most kezdjük majd mindjobban érezni,
hogy milyen boldogok voltunk régi boldogta-
lanságunkban is. Milyen boldogok voltunk,
amikor nyáron behozták az udvarunkba a
négy, öt kocsai fát, melyből reggelenként, mi-
kor szemlét tartottunk fölötte, kiérzett a ked-
ves erdei illat is. Azután jöttek a favágók, a
görbe parasztek, felállították az udvaron a
kecskelábat, megzsírozták vastag szalonnával
a fűrészt és hozzáfogtak a muzsikáláshoz. Mi-
kor készen voltak, kopogott a sulyos balta a
tőkében, hullott jobbra-balra a vékony fa s las-